

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γιουρούσι, Γιερούσι*, καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιουρούσης* Ἀθῆν. Μακεδ. (Καβάλλ.) Σίφν. Στερελλ. (Λαύρ.) Σῶρ.

γιουρουστίζω Ἡπ.Θεσσ. (Νερόμυλ.) Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μεσσην. κ.ά.) κ.ά. — Ἐβδου. 6, 15, 2 *γιουρουδτίζου* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *γιουρουστάω* Πελοπν. (Βούρβουρ. Κερπιν. Σκορτσιν. κ.ά.) κ.ά. *γιουρυστῶ* Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Λιτόχ.) *γιουρουσάω* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.) *γιουρουχτάω* Κ. Πασαγιάν., Παρχαμύθ., 39 *γιουρουχτάου* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Μανιάκ. κ.ά.) *γιουρ'χτάω* Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ συμφύρ. τοῦ οὗσ. *γιο υ ρ ο υ σ ι* καὶ τοῦ ρ. *γιο υ ρ ο υ ρ τ ι ζ ῶ*, τὰ ὅπ. βλ.

Γιο υ ρ ο υ ρ τ ι ζ ῶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Γιουρούστησε* νὰ μὲ βαρέσῃ Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Μὴν πᾶτε κοντὰ 'ς τὸ σκυλλί μου, γιατί θὰ γιουρουχτήσῃ νὰ σᾶς φάῃ* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Γιουρούσαιε πάνω της νὰ τήνε χτυπήσῃ* Πελοπν. (Κυνοῦρ.) *Καὶ τώρα, πού, ἔτσι νὰ μὲ φουσήξῃς, πέφτω, νὰ μοῦ φταιξῇς, γιουρουχτάου* Πελοπν. (Μανιάκ.) *Οἱ Τοῦρκοι γιουρουστήσανε κ' ἐπῆραν τὸ ταμπούρι* Πελοπν. (Κερπιν.) *Ἐγιουρούδιτι μὴ τοῦ σπαθὶ 'ς τοῦ χέρ'* Ἡπ. *Κοίταξε μὴ γιουρουστίσ' οὐ σκυλλοὺς πᾶν' σου* Θράκ. (Σαρεκκλ.) *Γιουρουδτίσαιαν ἀπάνου τους κὶ τσ' διώξαμαν* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γιο υ ρ γ ι ᾶ ρ ῶ*. β) Ἀποφασίζω μὲ θάρρος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σκορτσιν.): *Γιουρούστησε καὶ τὸν ἔβγαλε σὲ καλὸ* Σκορτσιν.

γιουρούστισμα τό, ἐνιαχ. *γιουρούστισμα* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γιο υ ρ ο υ σ τ ι ζ ῶ*.

Ἐφοδος, ἐξόρμησις: *Κάναμαν ἓνα καλὸ γιουρούστισμα καὶ τσ' διώξαμαν*. β) Συνάντησις, συνομιλία.

γιούρτι τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Τρίκκ. Φεν. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) — Π. Γεννάδ., Φυτολ. Λεξ., 708 καὶ Γεωργ. γλωσσ., 13 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. *γιούρτ'* Α. Ρουμελ. (Καβακκλ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ἄρτ. κ.ά.) Θεσσ. (Μοσχᾶτ.) Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Πόντ. (Λιβερ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἄρτοτ.Γραν. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. Μαλεσ. Νεοχώρ. Ξηρόμ. Περίστ. Τριχων. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. Χαϊρών.) — Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρόμελ., 207. 311. 445. 446. Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. κόσμ. 22 καὶ Ἀρχ. Θρακικ. θησ., 3, 79 *γιούρτι* Πελοπν. (Βούρβουρ. Πιτσᾶ) *γιούλτι* Κρήτ. (Βάμ.) *γιούρτη* ἢ, Θεσσ. (Βαμβακ.) Στερελλ. (Λαμ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u r t* = κατοικία, ἀκίνητον.

1) Οἰκία πρόχειρος καὶ εὐτελής ἢ ἐρειπωμένη Π. Παπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν.: *Γιατί δὲ γκρεμνίζεις αὐτὸ τὸ γιούρτ', γιατί δὲ χαλνᾷς αὐτὸ τὸ παλιοσαράβαλο καὶ νὰ χτίσῃς ἓνα σπιτάζ' καινούργιο;* 2) Ἀγρὸς συνεχόμενος πρὸς οἰκίαν ἢ πλησίον αὐτῆς κείμενος καὶ ἐντὸς τοῦ χωρίου, λιπαινόμενος δ' ὡς ἐκ τούτου τακτικῶς καὶ ἐκ τῶν οἰκοστίτων ζώων καὶ διὰ τοῦτο χρησιμοποιοῦμενος καὶ ὡς κῆπος τῆς οἰκογενείας τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ πρὸς καπνοφυτεῖαν καὶ μάλιστα ὡς φυτώριον Α. Ρουμελ. (Καβακκλ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ἄρτ.) Θεσσ. (Βαμβακ. Μοσχᾶτ.) Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Κρήτ. (Βάμ.) Πελοπν. (Τρίκκ. Φεν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. Λαμ. Μαλεσ. Νεοχώρ. Ξηρόμ. Περίστ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 207 311 — Λεξ. Δημητρ.: *Ἐχου ἓνα καλὸ γιούρτ'* Περίστ. *Γέμ'σι τοῦ γιούρτ' ἀγρόγιου-*

σμου (=ἀγριον ἡδύοσμον) Ἑλληνοχώρ. Ὁ κάθε νοικοκύρης φυτεύει καὶ 'ς τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ κλήματα' ἐπίσης στίς ἄκρες τοῦ γιουρτιοῦ του καὶ 'ς τὰ δέματα τῶν ποτιστικῶν χωραφιῶν (δέματα=ἄκρες) Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 311. Συνών. α ὁ λ α γ ἡ. β) Πᾶς ἀγρὸς κείμενος πλησίον τοῦ χωρίου περιφραγμένος καὶ περιποιημένος δι' ἀφθόνων κοπρισμάτων Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Τριχων. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. Χαϊρών.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν., 446 — Λεξ. Αἰν.: *Μουρέ, γιούρτ' εἶν' αὐτὸ τοῦ χουράφ'!* (εὐφορον ὡς κῆπος) Γραν. Ἀγόρασέ τα αὐτὰ τὰ χτήματα, γιούρτια εἶνι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) αὐτόθ. γ) Ὁ καπνὸς ὁ ὁποῖος φυτεύεται λαθραίως εἰς τὸν παρὰ τὴν οἰκίαν καλῶς λιπαινόμενον ἀγρὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀρίστης ποιότητος, προοριζόμενος πρὸς χρῆσιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Θεσσ. (Βαμβακ.): *Σ' τοῦ σπὶτ' καπνίζαν γιούρτη* ἦταν καλὸς καπνὸς κὶ τοῦ φουμέρανι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, δὲν τοὺν πούλαγαν. 3) Χέρσος ἔκτασις πέριξ ἀγροῦ Πελοπν. (Βούρβουρ. κ.ά.) 4) Κλιτὸς βουνοῦ πόφυτος κατάλληλος πρὸς βοσκὴν Πόντ. (Λιβερ.) 5) Μάνδρα, ὅπου διανυκτερεύουν ἐπὶ πολλὸν χρόνον αἰγοπρόβατα Π. Γεννάδ., Φυτολογ. Λεξ., 708. Συνών. βλ. εἰς λ. *γιο δ ο μ ᾶ ν τ ρ ι*.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιούρτ'* Θεσσ. (Καρδίτς.) Μακεδ. (Καταφύγ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιούρτια* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Κολάκ. Φθιώτ.)

γιουρτούδι τό, ἐνιαχ. *γιουρτούδ'* Θράκ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. *γιο υ ρ τ ι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ δ ι.

Μικρὸν τμήμα γῆς πρὸς φύτευσιν διαφόρων λαχανικῶν: *Κοντὰ 'ς τοῦ σπὶτ' ἔχουμι γιουρτούδ'.*

γιουσουρένιος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. *γιο υ ρ σ ο υ ρ ο* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν ι ο ς.

Ὁ ἐκ μέλανος κοραλλίου κατεσκευασμένος: *Πίπα γιουσουρένια.*

γιούσουρο τό, Θεσσ. (Τρίκερ.) Κουφονήσ. Κωνπλ. Κῶς Ρόδ.—Λεξ. Βλαστ. 483 Πρω. *γιούσουρι* Θήρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)—Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. Πλωρ. (ἐκδ. Ἐστίας, 211 καὶ 215) Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 163 Ν. Πολίτ., Παραδ. 1, 311 Ν. Παπαδοπ., Ἐμπορ. ἐγκυκλ. 1, 320 — Λεξ. Βλαστ. 488 Πρω. Δημητρ. *γιούσουρ'* Λεξ. Δημητρ. *γιούσουρας* ὁ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u s u r*. Βλ. περὶ αὐτοῦ Μ. Στεφανίδ., εἰς Λεξικογρ. Ἀρχ. 6(1923), 75.

Τὸ μέλαν κοράλλιον ἐνθ' ἄν.: *Τὸ γιούσουρο εἶναι σὲ βαθιὰ νερά.* Ἐδῶ, τὸ Ἀργυρόνησο, ἔχει γιούσουρα' εἶναι κλαδιὰ ὀλόκληρα Θεσσ. (Τρίκερ.) *Τὸ γιούσουρι εἶναι δεντρί πού φυτρώνει 'ς τὸν πάτο τῆς θάλασσας, μὲ κορμὸ καὶ κλαδιὰ χωρὶς φύλλα* Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. *Κοιτάζω μὲ τὸ γυαλὶ στὸν πάτο' πουθενὰ γιούσουρι!* Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν., 215. β) Τὸ σῶμα τοῦ κοραλλίου τούτου ὡς ὕλη κατασκευῆς διαφόρων ἀντικειμένων ἐνιαχ.: *Πίπα ἀπὸ γιούσουρι* Λεξ. Πρω. *Ἡ πίπα του εἶναι 'πὸ γιούσουρο* Κῶς. Ὁ κὺρ-Δημητράκης τρανοῦσε ἡσυχος γιὰ τὸ σπῆτι του παίζοντας 'ς τὰ χέρια του τὸ κομπολόι του, καθαρὸ γιούσουρι Κ. Παρορ., ἐνθ' ἄν.

Γιουσουρούμ τό, Ἀθῆν. Στερελλ. (Ἀχυρ.) κ.ά.

Ἀπὸ τοῦ ἐπών. Ἐβραίου τινός, ἔχοντος κατάστημα εἰς τὸν χώρον τῆς ὁμωνύμου ἀγορᾶς, τῆς πλατείας Ἀβησσυνίας, παρὰ τὴν πλατεῖαν Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν.

